

này. Dịch họa vẫn còn kéo dài, chưa có dấu hiệu thuyên giảm. Nỗi sợ hãi bệnh Covid chỉ gia tăng chứ không giảm bớt theo thời gian. Con bão vẫn còn. Con thuyền thật chông chênh, và hình như chúng ta lại khám phá nó có vết nứt, nước đang tràn vào? Chúng ta có thoát được chăng?

Hồi bé, có lẽ ai cũng từng chơi trò chơi Trốn Tim. Tuổi thơ của tôi sống tại một con hẻm nhỏ, ở đầu hẻm chỉ có một ánh đèn đường leo lét, rất thích hợp cho trò chơi Trốn Tim của lũ trẻ. Tôi vẫn nhớ cảm giác hồi hộp, tim đập thình thịch, ngồi trốn trong xó tối, sợ hãi mình sẽ bị bắt gặp. Bây giờ lớn lên, nhận thấy đời

là một cuộc Trốn Tim vĩ đại. Chúng ta chạy trốn bệnh tật, đau khổ, nghịch cảnh, nhưng chúng vẫn tìm được chúng ta, dù mình cố gắng chui vào mọi ngõ ngách, dùng mọi chiêu trò để trốn chạy. Mặt khác, chúng ta dùng cả đời, bon chen tranh đấu vật vả để tìm tình yêu, hạnh phúc, bình an, nhưng tình yêu, hạnh phúc, bình an đã trốn thật kín ở nơi nào đó mà chúng ta không tìm được. Chúng ta nôn nả đi tìm hạnh phúc, mà hạnh phúc luôn trốn chạy. Chúng ta gắng sức trốn khỏi hoạn nạn, mà hoạn nạn vẫn bắt dính chúng ta. Trò chơi không vui này cứ kéo dài mãi suốt đời người, không dứt.

Có một cuộc Trốn Tim khác mà có thể chúng ta chưa nhận biết. Chúa Giê-xu đã đến thế gian để Tim và Cứu người lạc mất, là chúng ta. Nhân loại lạc mất này đã quên nguồn cội mình đến từ Thiên Chúa, đã quên tình yêu bao la Chúa dành cho con người, đã quên Ôn Trời ban cho chúng ta mỗi ngày qua không khí, thực phẩm, nước uống, và mọi lạc thú khác, đã quên mình là tội nhân từ trong bản chất và cần sự tha thứ của Thiên Chúa, đã ảo tưởng rằng mình tốt và có

thể tự cứu lấy mình. Chúa đã đến Tim chúng ta. Còn chúng ta mãi là kẻ Trốn chạy. Chúa càng kêu gọi, chúng ta lại càng chạy thật xa, vì chúng ta muốn tự đi con đường riêng của mình, không muốn theo con đường của Chúa.

Con thuyền cứ lênh đênh trên biển đời, cố tìm một bến đỗ bình an, trong vô vọng, vì bão tố sẽ dập vùi con thuyền mong manh này. Nó không thể chịu nổi những sóng gió của biển đời. Chúa Giê-xu đang Tim để cứu chúng ta khỏi biển đời nghiệt ngã. Chỉ khi nào chúng ta liả bỏ con thuyền mong manh để vỡ, hoặc đã vỡ, của chúng ta, là học thức, tiền bạc, quyền thế, tôn giáo riêng của mình, chuyên qua con thuyền vững chắc của Chúa, để Ngài đem chúng ta đến bến bình an, lúc đó, chúng ta mới thật sự an tâm và an toàn.

Đại dịch Covid không phải là tai họa đầu tiên, và chắc chắn không phải là tai họa cuối cùng. Trước Covid đã có nhiều tai họa. Sau Covid sẽ còn nhiều tai họa khác, vì chúng ta đang giông ruồi trên biển đời. Vượt đại dương, làm sao mong bình tịnh! Chỉ duy nhất trong Chúa Giê-xu, là Đấng cảm quyền trên cả vũ trụ, là Đấng Quyền Năng, là Đấng Yêu Thương, Đấng có thẩm quyền tối thượng, Đấng biết tất cả mọi sự, hiện diện ở mọi nơi, thi hành được mọi điều, chúng ta mới được an toàn cặp bến bình an.

Giờ này, nếu bạn đang sống trong bất an lo sợ, bị ám ảnh bởi quá khứ, khổ đau trong hiện tại, hốt hoảng cho tương lai, xin bạn hãy chấm dứt trò chơi Trốn Tim với Thiên Chúa. Hãy đến với Chúa, thưa với Ngài rằng, “Thưa Chúa, con xin bỏ con thuyền mong manh dễ vỡ của con, để bước lên con thuyền vững chắc của Ngài, vì chỉ có Chúa mới có năng quyền đưa con về bến bình an vĩnh cửu.”

Bình Minh

Xin liên lạc Hội Thánh địa phương:

Thuyền Về Bến Bình An

Vietnam Ministries, Inc.

văn phẩm nguồn sống
P.O. Box 4568 Anaheim, CA 92803

Tel. (714) 758-8767 (VPNS)

Fax: (714) 535-3943

Email: info@vpns.org

Website: www.vpns.org

Ngan ngữ Mỹ có câu, “Con thuyền sẽ không chìm, cơn bão rồi sẽ qua,” nói lên sự lạc quan trong nghịch cảnh. Câu này có lẽ trở thành kinh nhật tụng của nhiều người từ hai năm nay. Tháng 12, năm 2019, những tin tức đầu tiên về căn bệnh lạ do Coronavirus gây ra được tiết lộ, người ta chưa lo lắm. Tháng 3, năm 2020, căn bệnh này được công nhận là đại dịch, được chú ý nhiều hơn, nhưng ai nấy vẫn hy vọng, đến mùa Hè, nó sẽ bị khống chế nhanh chóng. Người ta vẫn còn bảo nhau, “Con thuyền sẽ không chìm, cơn bão rồi sẽ qua.” Hết năm 2020, tình hình không khá hơn. Các quốc gia dân kiệt quệ về kinh tế lẫn tinh thần. Người ta vẫn gượng nói, “Con thuyền sẽ không chìm, cơn bão rồi sẽ qua,” nhưng giọng điệu đã yếu hẳn đi. Qua đầu năm 2021, thuốc chủng ngừa được phát hành, đem đến ánh sáng hy vọng, nhưng ca nhiễm càng tăng cao và tử vong còn nhiều hơn năm 2020. Bây giờ, đầu năm 2022, nếu người ta còn thì thầm, “Con thuyền sẽ không chìm, cơn bão rồi sẽ qua?” có lẽ sẽ kết thúc câu nói bằng dấu chấm hỏi đầy nghi vấn! Ai có thể cho biết khi nào cơn đại dịch Covid-19 sẽ chấm dứt? Khi nào cuộc sống sẽ trở lại bình thường như trước thời Covid?

Thế giới trong năm qua mang hình ảnh âm đạm. Năm 2020 là năm rất tồi tệ, nhưng nhân loại cố gắng vượt qua, với hy vọng năm 2021 sẽ tốt đẹp hơn. Thực tế hoàn toàn thất vọng. Dịch bệnh vẫn chưa kiểm soát được. Chủng ngừa không đủ bảo đảm. Cách chữa trị mập mờ. Nhiều quốc gia, thành phố, sống trong căng thẳng, quyết định phong tỏa trở lại, siết chặt mọi ra vào. Học sinh không được đến trường. Hãng xưởng đóng cửa, hạn chế sản xuất. Nông dân lao đao tìm cách giải quyết nông sản, trong khi thực phẩm thiếu hụt. Các cơ sở tôn giáo bị hạn chế hội họp. Kinh tế suy thoái. Lạm phát gia tăng. Giá nhiên

liệu nhảy vọt, khiến vật giá leo thang chóng mặt. Phương tiện giao thông vận chuyển bị ứ đọng. Hàng hóa thiếu thốn. Tệ nạn, cướp bóc lan tràn. Những thiệt hại vật chất rất lớn, nhưng dù lớn thế nào đi nữa, người ta còn tính ra bằng con số được. Còn thiệt hại về tinh thần thì vô biên, không thể tính được. Trẻ em không được đến trường là con khủng hoảng tâm lý sâu sắc. Trẻ bị thiếu mất không khí học đường, thiếu những kỷ luật giúp các em trưởng thành để hòa nhập với xã hội, thiếu lời dạy dỗ của thầy cô, thiếu niềm vui trong tình bạn, thay vào đó, các em phải nhận chịu những khủng hoảng nặng nề của cha mẹ trong nhà. Cha mẹ bỗng chốc trở thành “thầy cô” bất đắc dĩ, phải dạy con học trong khi họ không có kỹ năng sư phạm, lại đang bực bội nặng lòng vì cuộc sống bế tắc. Những mâu thuẫn trong gia đình gia tăng vì nạn thất nghiệp, vì kinh tế suy sụp, vì những căng thẳng phải đối mặt hằng ngày. Một khủng hoảng tinh thần nặng nề nữa là, chúng ta sợ hãi không biết khi nào con vi khuẩn quái ác kia sẽ đến tấn công chúng ta. Đây là căn bệnh có thể vật bệnh nhân thể thâm, mà bệnh nhân phải chịu đựng trong cô đơn vì không ai được đến gần. Hình ảnh bệnh nhân với cái máy thở, với viển ảnh có thể vĩnh viễn ra đi không gặp lại người thân, làm tan chảy những tâm hồn cứng rắn nhất. Chúng ta đang ở trong cơn bão và thật sự không biết khi nào cơn bão sẽ qua, và làm sao biết con thuyền của mình sẽ không chìm?

Hoạn nạn không phải là điều mới lạ với con người. Hai cuộc thế chiến và nhiều cuộc chiến tranh

lớn nhỏ ở khắp nơi trên thế giới đã cướp đi nhiều triệu sinh mạng. Dịch cúm Tây Ban Nha xảy ra vào năm 1918 đã lấy đi 50 triệu nhân mạng toàn cầu. Bệnh tim mạch là nguyên nhân tử vong hàng đầu, cướp đi khoảng 18 triệu người hằng năm. Sau đó, đến ung thư là nguyên nhân tử vong thứ nhì, với khoảng 10 triệu người mỗi năm. Con số tử vong về Covid đến nay là hơn 5 triệu toàn cầu. Đúng vậy, sự hoành hành của bệnh tật không phải là điều mới lạ với con người.

So với bệnh tật, nạn phá thai là điều kinh khủng nhất đang xảy ra hằng ngày ở khắp nơi trên thế giới, với con số ước tính hơn 70 triệu bào thai vô tội mỗi năm. Đây là con số tử vong cao nhất so với mọi tử vong khác, nhưng lại chẳng được quan tâm bao nhiêu.

Ngoài bệnh tật, những biến đổi khí hậu xảy ra gần đây khiến con người càng khốn đốn. Hai mươi năm qua, con người đối diện với nạn hạn hán khắc nghiệt nhất từ nào đến giờ, dẫn đến mất mùa, đói kém, bệnh tật tràn lan. Hạn hán là cơn đại nạn con người chưa biết đối phó. Trong khi đó, ở những vùng khác, mưa lớn gây lũ lụt chưa từng có tại nhiều nơi, điển hình là tại Trung Hoa, nhiều tỉnh thành đã hứng chịu vô vàn thiệt hại vì những cơn lũ lụt vô tiền khoáng hậu.

“Con thuyền sẽ không chìm, cơn bão rồi sẽ qua.” Ai có thể lạc quan trong bức tranh đen tối của nhân loại ngày nay? Ngày chúng ta sinh ra là ngày con thuyền đời rời bến, trôi lênh đênh trên đại dương mênh mông, mong tìm một bến bình yên để được an nghỉ, vui hưởng hạnh phúc mãi mãi. Nhưng con thuyền đời mong manh vượt đại dương đầy phong ba bão táp, làm sao mong được bình yên? Hôm nay thời tiết tốt, trời xanh mây trắng. Ngày mai, biết đâu giông tố sẽ kéo đến? Không ai nói chắc được. Biết bao người đã làm tưởng rằng, tiền bạc, quyền thế, trí tuệ, tôn giáo, có thể khiến con thuyền của họ vững chắc, cập bến hạnh phúc an toàn, nhưng tiếc thay, thực tế hoàn toàn khác hẳn. Đầu năm 2020, không ai ngờ dịch Covid có thể tàn hại cả thế giới đến mức